

Искам децата ми да са покрай мене и за хубаво и за лошо

Минка, р. 1952

Казвам се Минка Ставрева Борисова. Родена съм 1952 година на април 23 .Майка ми е преселница от Койна, не знам село ли е град ли е, до Бурса в Турция родена е в 1914 година, като малка, на 8 години, се преселва само с баща си и братята и сестрите си в България. Бягали са от там. Баба ми е умряла още там от тормоз. Там са останали само две сестри, щото били женени, те са по-големи. На дядо ми роднините от Толбухин като дошъл на България искал да иде там, ама имало граница там, било Румънско, не можал.

На 13 години циганите откраднали баба ми и тя забременяла и дядо я дал, тогава родила момче. Ама дядо казал „Отивам на Делиормана при моите хора“ там имал братя и сестри. Баба ми оттогава не вижда баща си. Родила 6 деца. Мойта майка пък е родила 7 деца, имам 2 сестри и 4 братя, аз бях на 8 годинки, когато майка ми се запозна с близките си от Делиормана. Пораснах, ожених се, майка ми гледаше леля си, щото тя беше бездетна и на мене и майка даде златни обици. Майка ми много хубаво я гледаше. С мъжа ми се запознах тука. Той е роден 1948 година, казва се Васил Асенов Борисов. Много го харесах и той ме хареса и като се уволни се оженихме. Аз бях на 16, той на 20, не бяхме малки, таман за женене, нали знаеш откъдето е жената, оттам е родата, заживяхме тука. Неговото семейство бяха много бедни и нямаше там място, пък тука си имахме две стаички. Досега живеем с него, от 1968 година.

Той е много добър, не ме е пипнал с пръст, не ме е тормозил. Много нервна бях и исках да ме удари, бях лоша към него, но той е много добър, слава Богу. Родиха ни се 5 деца, 3 мъжки и две женски, имам 11 внуци и 2 правнуци. Децата ми не пият, не пушат. Ний не знаем заведения, кафета. Снахите ми работят, синовете ми работят. Мъжа ми са 8 братя е 1 сестра. Два братя починаха. Сестра му като била малка е изгоряла от лампено шише, направила пожар, има много белези, ама се ожени, има си 4 деца. Свекърът ми е още жив,

на много тежко положение със памперси, ама докторите казват сърцето му на 15 годишен, има силна склероза. Зълва ми много тегли с него, Господ не го прибира. Аз съм с високо кръвно, пия хапчета за сърце, не съм добре. 30 години съм работила в ТПК „Металик“, сега като стана чаено, пак съм там чистачка. Васил и той беше при мене в ТПК ”Металик”, него го съкратиха по едно време и 8 години беше гробар на гробищата, после пак го вземаха и оттам излезе на пенсия. Сега е пенсионер, ама

шефовете много го харесват и го сложиха пазач. Помагаме на децата си с каквото можем, сега при нас е най-малката дъщеря, тя се напусна с мъжа си и сега с детето е при нас. В малка къща живеем, ама аз си я държа чиста, много обичам чистотата. Сега само една баня искаме да си направим.

Всичките ми деца са грамотни и техните деца са грамоти, момичетата само дете учиха до 5-6 клас, иначе момчетата всички имат 8 клас. Задружно си живеем, нямаме кавги и дразги. На всичките празници сме топтан. Снахите готвят, синовете купуват за пиене и се веселим. Васил много хубаво пее, ама само като е пийнал, иначе са срамува, а пък знай много песни –цигански, български, сръбски. И аз зная, ама не мога да пея, приказки разказвам понякога на децата, през зимата, лятото нямам време, а пък те по цял ден са навънка.Труден е животът сега, пък стана още повече, на магазина даваш 10 лева пък нищо не купуваш. Всичко е много скъпо. Защо така стана в България, не знам. Преди какво хубаво беше, всичко беше евтино. Ние живеехме на блок на Меден Рудник , ама го продадохме и се върнахме на махалата, на къща е по-широко, има място за синовете. Аз искам децата ми да са покрай мене и за хубаво и за лошо. Евангелисти сме, когато имаме време ходим на църква. Искам децата ми да са добре, затова се моля на Господ. От нас вече няма хаир, ама те да са добре. Господ да ни благослови.